

Nyfikenhetsvandring 29 - begravnen

Bidrag från Bengt Pleijel
2006-01-01
Senast uppdaterad 2007-11-27

Detta är nyfikenhetsvandring 29 Mycket kära surf-vän! Under den här vandringen skall vi gå på begravning, Jesu begravning. Trosbekännelsen säger att Jesus är "korsfäst, död och begravnen". Vi tycker att det är självklart att om någon dör blir han också begravnen. Vi säger ju bara att den och den personen dog då och då. Varför säger man om Jesus att han är "död och begravnen". Om detta har gett dig grubblor kommer du att få svar på dem under denna vandring. När vi går på begravning stannar vi ju ofta till i våra liv och tänker på "vår egen förestående bortgång". Vi ska ju en gång "skiljas från detta förgängliga livet". Det är hundraprocentlig dödlighet i Västra Götalands län, där jag bor. När man kommer upp i åren kommer tanken på döden lite oftare. är jag snart 74 år, jag har aldrig tidigare varit så gammal som nu. När jag skall dö vet jag inte, men det vet jag med säkerhet att jag nu levt över hälften av mitt liv. Förr fanns det något mycket fint som hette "ars moriendi", konsten att dö. Man skrev böcker om sådant. I slutet av denna vandring skall jag ge några tips på denna konst. Många goda hälsningar från er begravningsguide

Trosbekännelsen säger att Jesus är korsfäst, död och begravnen...

Temat för denna vandring är BEGRAVEN Vandring 29:

Begraven - Jesu grav och vad som hände

- Jesu grav

- Jesu grav och vår

1. Jesu grav Vi låter Matteus ge oss en skildring av vad som hände vid Jesu begravning: När det hade blivit kväll, kom en rik man från Arimatea

som hette Josef och som hade blivit en Jesu lärjunge.

Han gick till Pilatus och bad att få Jesu kropp.

Pilatus befallde att han skulle få den. Josef tog kroppen, svepte den i rent linnetyg och lade den i sin nya grav, som han hade låtit hugga ut i klippan.

Sedan rullade han en stor sten för ingången till graven och gick därifrån. Maria från Magdala och den andra Maria var där, och de satt mitt emot graven.

(Matteus evangelium 27:57-61, Folkbibeln) Jesus är död. Han har fått en hemsk och grym död. Men vad skall man nu göra med Jesu kropp? Romarna hade väl helst låtit den hänga kvar några dagar som ett varningstecken för brottslingar och upprorsmän. Överstepräster hade säkert önskat att Jesu kropp skulle kastas i Hinnomsdalen - Gehenna - som var Jerusalems soptipp, där det ständigt brann och pyrde. På det sättet skulle de sista spåren av Jesu liv utplånas. Den ende som kunde rädda Jesu kropp undan förintelsen var Pilatus. Men vem skulle nu våga gå upp till Pilatus och be honom om att få ta hand om Jesu kropp? Det var alldeles otänkbart att Jesu släktingar skulle kunna göra det och absolut inte heller Jesu lärjungar. Det är i den situationen som Josef från Arimatea griper in. Alla fyra evangelier berättar om honom, men bara i sammanhang med Jesu begravning. Om man ställer samman vad de fyra evangelisterna säger om Josef får vi veta att han var en rik man,

att han var en ansedd rådsherre (riksdagsman ungefär)

att han var god och rättfärdig

att han inte deltagit i beslutet att döda Jesus

att han var en Jesu lärjunge, men han var det i hemlighet

att han ibland var rädd för vad andra skulle säga

att han väntade på Guds rike. Det märkliga är nu att då Jesu övriga lärjungar var försvunna från skådeplatsen och sitter där förskrämda bakom stängda dörrar, då träder fram en som varit en lärjunge i hemlighet. Alltså då hela Jesus-saken tycktes vara förlorad, då alla förhoppningar tycktes vara grusade, då allt ramlade för Jesu lärjungar, då träder Josef fram, han som förut varit en Jesu lärjunge fastän i hemlighet. De som förut haft mod att bekänna sig till Jesus sitter nu bakom stängda dörrar och är mycket rädda. Är detta nedtecknat för att vara en tankeställare för oss som bekänner oss till Jesus. Vi ska tala lågmält om vår tro och våra insatser. Mer än någonsin ska vi stället tala om vilken stor frälsare vi har. Denne Jesus från Arimatea går nu upp till Pilatus och ber att få ta hand om Jesu kropp. Det tycktes gå oväntat lätt för Josef. Pilatus hade ju tidigare gett order om att Jesus skulle utlämnas. Kanske han nu ville avbörd sig en skuld. Döva en skuld känsla. Han hade ju inte handlat alldeles riktigt i den här processen. Josef får nu ta hand om Jesu kropp, som soldaterna redan hunnit ta ned från korset, kanske för att som brukligt var kasta den i Hinnoms dal. Vad gjorde nu Josef? Josef tog kroppen, svepte den i rent linnetyg och lade den i sin nya grav, som han hade låtit hugga ut i klippan. Matteus berättar ingenting om det som Johannes berättar om, nämligen att Nikodemus var med och att han använde både myrra och aloe, som så småningom bildar ett stelnat hölje omkring kroppen. Matteus berättar bara att man lindade kroppen och lade den i en grav. Man la den inte i en kista. Man la den inte i jorden. Jesus läggs på en stenkylare inne i en grav. Och sedan rullar man en stor sten för ingången till graven. Det var förmodligen en kvarnstensliknande sten som rullades fram i ett spår. Jesus blev korsfäst, död och begravnen. Varför talar man om att Jesus blev begravnen? Om man dör blir man ju också begravnen. För oss är ju det självklart. Men evangelisterna är mycket noga med att berätta om att Jesus blev begravnen. Alla dessa anordningar, som Josef och Nikodemus gjorde, berättar man för att säga att Jesus verkligen var död.

Och att man räknade Jesu död som de definitiva slutet. Och nu ställer vi oss bredvid Jesu vänner vid Jesu grav. Hela deras kristendom och vår har kraschat. Var är nu Gud i all detta? Var finns den som förut haft hjärta för oss och förbarmat sig över oss. Herre förbarm dig …. Jesusoron bland folkets ledare fortsatte även efter hans död. Man gjorde allt för att bli av med Jesus. Ville de döva sitt dåliga samvete? Nu räcker det inte med att Jesus dött på korset. Om man inte är försiktig kommer hans lärjungar att stjäla bort hans kropp från graven. Och vilka hemska rykten kan inte då komma i rörelse. Då går upp till Pilatus, ber om hans hjälp. Pilatus verkar trött på allt det här. Han ger dem ett bryskt svar. Vi läser: Nästa dag, som var dagen efter tillredelsedagen, samlades överstepräster och fariséerna hos Pilatus och sade: "Herre, vi har kommit att tänka på vad den där villoläraren sade, medan han ännu levde: Efter tre dagar skall jag uppstå. Ge därför befallning om att graven blir säkert stängd fram till tredje dagen, så att hans lärjungar inte kommer och stjälar hans kropp och sedan säger till folket att han har uppstått från de döda. Då blir det sista bedrägeriet värre än det första." Pilatus sade till dem: "Här har ni vaktstyrkan. Gå och bevaka graven så gott ni kan." De gick och bevakade graven och förseglade stenen. De satte också ut vakten.

(Matteus 27:62-66, Folkbibeln)

2. Jesu grav och vår När vi bläddrar i vår psalmbok hittar vi många psalmer som säger att Jesu grav kan hjälpa oss bort från rädslan för vår egen grav. Ej graven oss förskräcker, den var din bädd också...

(Psalm 150:3) Av gravens fasa ej ett spår är kvar

och döden mist sin udd

när dig jag har...

(Psalm 189:6) Graven tycks inte få sista ordet när jag håller ihop med Jesus: I graven läggs till sist min kropp, men det kan ej slå ned mitt hopp.

För döden är jag inte rädd,

Ty graven var en gång din bädd. Vi tackar dig, o Jesu kär, som oss igenom döden bär.

Se, gravens mörka port blir ljus,

en ingång till vår Fader hus.

(Psalm 458:4-5) När jag skall lämna världen,

O lämna du ej mig,

Och låt vid hädanfärden

Min blick ej släppa dig.

När ångest trycker anden i sista kampens nöd,

Kom då och lossa banden,

O Jesu, för din död.

(Psalm 144:6) De som har skrivit dessa psalmer har erfarenheter av Jesu närvaro. Och dessa erfarenheter kan både du och jag få. Gud sände Jesus till oss för att vi ska få ana det eviga livet redan nu. Detta är evigt liv att de känner dig, den ende sanne Guden, och den du har sänt, Jesus Kristus.

(Joh 17:3) Hör vi ihop med Jesus har vi övergått från döden till livet (Joh 5:24). När Johannes ger oss sin berömda lovsång till Jesus (den s.k. Johannesprologen i Johannes kap 1) sjunger han: I honom var liv och livet var människornas ljus. Och ljuset lyser i mörkret, och mörkret har inte övervunnit det. Överallt där Jesus-ljuset får komma in måste mörkret vika. Också det mörker som vi kan uppleva i dödsskuggans dal kan inte besegra Jesus-ljuset. Hans ljus är till för alla: Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus (Joh 8:12). Praktisera ljusorden.

Dessa tankar kan du praktisera i ditt liv. Gör så här: Tänd ett levande ljus. Bli stilla där. Upprepa för dig själv de ljusord som står ovan. Jesus är närvarande hos dig genom dessa ord. Dela det fina med Jesus.

Börja sedan tala med Jesus om ditt liv. När du tänker tillbaka på ditt liv så ser du att där finns mycket fint, mycket du har att vara både tacksam och glad över. Leta fram några sådana händelser. Dela dina tankar med Jesus. Låt Jesus ta hand om såren.

Sedan finns det sådant i ditt liv som gör ont när du tänker på det. Människor har sårat dig, gjort dig besviken, övergivit dig. Be in Jesus i dessa händelser. Han som är ljuset kan driva bort mörkret där. Får han ta hand om dem, komma in med sårvård och läkedom och helande, så händer det något: Minnen finns kvar men de gör inte så ont längre. Du får kraft att förlåta. Låt Jesus-ljuset lysa in i dina "skämsminnen"

När du tänker tillbaka på ditt liv, ser du sådant som du skäms över: Du gjorde människor illa, levde så själviskt, fick andra att grå. Jesus-ljuset lysa in där. Bekänn din synd vid Jesu kors. Om vi vandrar i ljuset liksom han är i ljuset så har vi gemenskap med varandra och Jesu hans Sons blod renar oss från allsynd

(1 Johannes brev 1:7).

Det ligger en död i mörka minnen. Men när du tar in Jesus-ljuset i dem förvandlas de till liv. Du övergår från döden till Livet. Ljus framtiden.

Det som oroar dig är kanske också framtiden. Men när du tänds Jesus-ljuset i ditt liv och börjar tala med Jesus om din oro märker du att framtiden har fått ett ansikte. Du ser hur Jesus vänder sitt ansikte mot dig och säger: Var inte rädd. Följ mig. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus. Med denna övning tränar du dig för himmelen redan nu.

När du håller Jesus i handen behöver du inte vara rädd för att dö. Graven får inte sista ordet. Vad ljus över griften!

Han lever, o fröjd!